

စုံကြယ်မြေအောင် ခြေငြိမ့်သူ

ထန်းတပင်စန်းရွှေ (ရုဇယားစာပေ)

မြတ်နိုးသူသို့ရည်ညွှန်းလွှာ

လောကမှာ ကိုယ်ချစ်ခင်လေးစား တန်ဖိုးထားတဲ့ လူတွေကို အမှတ်တရသဝဏ်လွှာလေးတွေ အခါအားလျော်စွာ ပေးပို့လေ့ရှိကြတယ်မဟုတ်လား။

အားငယ်သူကို ဖေးကူတဲ့ သဝဏ်လွှာ၊ အောင်မြင်တဲ့ သူ ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ သဝဏ်လွှာ၊ ချစ်သဝဏ်လွှာ၊ ခေါင်းစဉ်တွေ ဘယ်လိုပဲကွဲပြားပေမယ့် အနှစ်ချုပ်ကတော့၊

"မင်းကိုငါအမြဲသတိရနေတယ်"လို့ ပြောချင်တာပါပဲ။

အစားကောင်း အသောက်ကောင်း စားရတဲ့ အခါ မိတ်ဆွေကောင်းကို သတိရသလို။ ကျောင်းသူကျောင်းသားနဲ့ လူငယ်တွေအတွက် မှတ်သားလောက်စရာ၊ အတုယူလောက်စရာ အကြောင်း အရာကောင်းတွေ အတွေ့ကြုံကောင်းတွေ ရလာတဲ့ အခါ လူငယ်တွေနဲ့ အတူ မျှဝေ ခံစားချင်မိပါတယ်။

ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ သူတို့ လေးတွေဟာ ကျွန်တော် ချစ်ခင်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတွေ ဖြစ်လို့ ပါပဲ။

လူငယ်တွေမှာ လူငယ်သဘာဝ ဆိုးမိုက်တာလေးတွေ ရှိပေမယ့်လို့ လူငယ်တွေကြောင့် စစ်မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ မူးယစ်ဆေးဝါးစက်ရုံတွေ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါဘူး။ တိုင်းပြည်ဒုက္ခရောက်မယ့် ကိစ္စတွေ မလုပ်ခဲ့ကြပါဘူး။

လောကကို မပျက်ဆီးခဲ့ကြပါဘူး။

အနာဂတ်ကမ္ဘာ၊ အနာဂတ်တိုင်းပြည်ကို အလှဆင်ဖို့ လူငယ်တွေက ပဲ တတ်နိုင်ကြပါတယ်။ လူကြီးတွေဆိုတာက မကြာခင်သေတော့မယ့် လူတွေ။

ဒါကြောင့် အနာဂတ်ကာလကို ကြိုးကိုင်ကြမယ့် လူငယ်တွေမှာ လှပတဲ့ နှလုံးသားအာဟာရ ပြည့်ဝနေဖို့ အလွန်ပဲ လိုအပ်ပါတယ်။

အိမ်တစ်အိမ်ကို ငှားနေတော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီအိမ်ကို မိမိကိုယ်ပိုင်အိမ်လို သဘောထားပြီး မပျက်စီးသင့်တာကို မပျက်စီးအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးရမှာ အိမ်ငှားတို့ ရဲ့ တာဝန်ပါပဲ။

ဒီလိုပါပဲ ကမ္ဘာမြေပေါ်ကို ခဏတစ်ဖြုတ် လာရောက် နေထိုင်ကြတဲ့ လူတွေအနေနဲ့ လောကကို မပျက်စီးအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ လိုပါတယ်။ ကမ္ဘာမြေလောကရဲ့ အလှကိုခံစားတတ်ဖို့ လိုသလို အလှဆင်ဖို့ လည်း လိုအပ်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်လေးမှာ လိပ်ပြာတစ်ကောင်နဲ့ တူတဲ့ လူ တစ်ယောက်အကြောင်းကို တင်ပြထားပါတယ်။ ပန်းကလေး တွေ လှလှပပ ဖူးနိုင်ပွင့်နိုင်ဖို့ အတွက် လိပ်ပြာတစ်ကောင်ရဲ့ ရင်ဖွင့်သံဆိုရင်လည်း ဟုတ်တယ်လို့ ဆိုရမှာ ပါပဲ။

ဥကပေါက်ခါစ လိပ်ပြာလေးဟာ ချက်ချင်း လိပ်ပြာ ဘဝကို မရောက်သေးပါဘူး။ ဘောက်ဖတ်ဘဝမှာ နေရပါသေးတယ်။ ဘောက်ဖတ်ဆိုတော့ လူတွေက မထိရဲ မကိုင်ရဲကြပါဘူး။ တချို့ကြောက်ကြတယ်။ ရွံကြတယ်။

ဘောက်ဖတ်ဘဝကနေ ကြီးထွား လာပြီးတဲ့ နောက်မှာ တော့ သစ်ပ

င်သစ်ရွက်တွေမှာ ပဲ ပိုးအိမ်လေးဖွဲ့ပြီး ပိုးအိမ် လေးအတွင်းမှာ ဘဲ နေပါတော့တယ်။

ဆယ့်ငါးရက်လောက်အကြာမှာ တော့ ပိုးအိမ်ထဲက တိုးထွက်လာပါ ပြီ။ သေးငယ်ပြီး စိုစွတ်တဲ့ တောင်ပံလေး တွေနဲ့ ပေါ့။ မကြာခင်မှာ ပဲ အ လွန်လှပတဲ့ လိပ်ပြာလေးအသွင် နဲ့ တောင်ပံတွေဖြန့်ပြီး လောကကို စူး စမ်းပါတော့တယ်။

ပန်းကလေးတွေက ချီးမြှင့်တဲ့ ဝတ်ရည်ချိုကို သောက်သုံးရင်း ပန်းဝ တ်မှုန်တွေကို ဟိုမှ သည် ကူးပေးကြပါတယ်။ ဝတ်မှုန် ကူးပေးလိုက်တဲ့ အတွက် မကြာခင် ပန်းခင်းကြီးဟာ လှပဝေဆာတဲ့ ပန်းခင်းကြီးဖြစ်လာ တော့တာပါပဲ။

လူငယ်ဆိုတဲ့ ပန်းကလေးတွေ အချိန်မတိုင်ခင် မညှိုးနွမ်းစေချင်သ လို ဒီပန်းကလေးတွေ နိုင်ငံနဲ့ အပြည့်၊ ကမ္ဘာကြီးနဲ့ အပြည့် သင်းထုံလန်းဆန်း နေစေချင်တာဟာ လိပ်ပြာတိုင်းရဲ့ အိပ်မက်ပါပဲ။

အဲဒီလိုပါပဲ ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ဟာ၊ လူတကာက ရွံတဲ့ ဘောက်ဖတ်ဘဝမှာ လည်း နေခဲ့ပါတယ်။ သူ့ဘဝလှပအောင် ကြိုးစား ရင်း ပိုးအိမ်ထဲမှာ လည်း နေခဲ့ရပါတယ်။ လိပ်ပြာဘဝကို ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ တော့ သူ တတ်စွမ်းသမျှ လောကအလှကို ဖန်တီးနေပါတော့ တယ်။

လိပ်ပြာတစ်ကောင်ရဲ့ သမိုင်းကြောင်း ဟာ သိပ်မထူး ဆန်းလှသလို အလွန်ပဲ ရိုးရှင်းလှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဒီလူ တစ်ယောက်ဟာ လိပ်ပြာတစ်ကောင်လို မဟုတ်တဲ့ အတွက် သူ့ဘဝမှာ ဆုံးရှုံးမှုတွေ၊ နစ်နာမှုတွေ၊ ရုန်းကန်မှုတွေ၊ ကြေကွဲမှုတွေ အောင်မြင်မှု တွေနဲ့ ဒင်းကြမ်းပြည့်လို့ နေပါတယ်။

ဒီစ ၁ အပုလေး မှာ လူငယ်တွေရဲ့ နှလုံးသားအတွက်

အာဟာရကောင်းများကို ကောင်းနိုးရာရာ ရွေးချယ် စပ်ဟပ်ပြီး
ရသအဖြာဖြာကို တည်ခင်းဧည့်ခံထားပါကြောင်း ချစ်ခင်မြတ်နိုး သူ အ
ပေါင်းကို ရည်ညွှန်းစာလွှာ ပေးပို့အပ်ပါတယ်။

**မေတ္တာဖြင့်
ထန်းတပင်စနိုးလွင်**

ရူဝံကြယ်မြေခအောင် ခြွေပြမယ့်သူ

ဆောင်းနှင်းမှုန်များက မနက်(၆)နာရီထိုးသည့် တိုင် လူလုံးမကွဲချင်သေး။ အေးစိမ့်နေသည့် ဟေမန္တရာသီမှာ မနက်စောစော လမ်းထလျှောက်ပြီး ချွေးတစိုစိုနေရသည့် အရသာကို နှစ်နှစ်သက်သက် ရှိသဖြင့် ဆောင်းရာသီကို သာ၍ အချစ်ပို၏။ ထို့ကြောင့် နှိုးရလွတ်သည် ။ မိုးတွင်းကျပြန်တော့လည်း မိုးတစ်စိမ့်စိမ့်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြင့် ငြိမ့်နေရသည့် အရသာကို ဆေးစွဲသလို နှစ်သက်မိပြန်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မိုးနှောင်းပိုင်းတွင် ကောင်းကင်မှ ကျလာတတ်သော နတ်သမီးချည်ခင်များက လယ်ကွင်းထဲတွင် မျက်စိတစ်ဆုံး ဖွေးနေအောင် ကျတတ်၏။ ငယ်စဉ်က ထိုနတ်သမီး ချည်ခင်များကို လိုက်ဖမ်းရင်း သည်းလှိုက်အူလှိုက် ပျော်ခဲ့ရဖူး၏။ သို့မို့ကြောင့် မိုးကိုလည်း ချစ်ပါသည် ။

ဥဩသံတအီအီနှင့် ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော နွေကို တော့ ခုံခုံမင်မင် မရှိလှ။

သည် ကြားထဲ လူတို့ ၏ လောဘကြောင့် တောလည်း ပြောင် တောင်လည်း ပြုန်းခဲ့ပြီမို့ မုန်းစရာကောင်းအောင် ပူလှသည် ။ သည် အပူဒဏ်ကို တောသူတောင်သားတို့ က ပို၍ ခံကြရ၏။ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်၏ အန္တရာယ်ကို ပုဆိုးစုတ်ဖြင့်ကာကွယ်ရင်း ဝမ်းအေးဖို့ အားထုတ်လုပ်ကိုင်ကြရ၏။

သို့မို့ကြောင့် နွေရောက်လျှင် နေပူကျဲကျဲမှာ လှုပ်ရှား ရုန်းကန်နေကြ ရသော တောသူတောင်သားတို့ ၏ ဘဝများ သာမန်လက်လုပ်လက်စား တို့ ၏ ဘဝများကို ကြည့်ရင်း ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အလိုလို နွမ်းနယ်နေတတ်သည်။ ။ အပူဒဏ်ကို လှိမ့်နေအောင် ခံရလေတိုင်း စိတ်အချဉ်က ပေါက်ပေါက်လာတတ်၏။ အကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်လာတတ်သဖြင့် နွေကိုမုန်း၏။ သည် လိုနှင့် မြောက်လေပြန်လာလျှင် စိတ်ထဲ အလိုလို ပျော်လာမိ၏။ ရက်ရှည်လများ ခွဲခွာခဲ့ရသော ချစ်သူကို ပြန်တွေ့ရတော့မလို စိတ်စက်စောစွာ မျှော်နေမိသည်။ ။ အမြဲ လိုလိုမေ့နေမိသော ရွက်ဆုတ်ပြကွဒိန်ကို နေ့စဉ် ဝတ္တရား မပျက်ဆုတ်ရင်း ဟေမန်ပျိုကို ကြိုနေမိသည်။ ။

ဇနီးသည် ကတော့ ဘယ်ရာသီဖြစ်ဖြစ် မနက်ငါးနာရီဆိုလျှင် သူ့မျက်လုံးများက နှိုးစက်မလို၊ အလိုလိုနှိုးပြီးသား။ ကျောညောင်းသည် ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ဘယ်တော့မှ အိပ်ရာထဲမှာ ကွေးနေလေ့မရှိ။ ။

နီးသည် နှင့် ချက်ချင်းထ ရေနွေးအိုးတစ်လုံးတည်ပြီး မျက်နှာသစ်ကိုယ်လက်သန့်စင်၏။ ပြီးသည် နှင့် အိမ်အပေါ် ထပ်တက်ပြီး ဘုရားသောက်တော်ရေ၊ မျက်နှာသစ်တော်ရေကပ်၊ ဘုရားဝတ်တက်ပြီးမှ ပြန်ဆင်း လာပြီး အိမ်ရှင်မတာဝန်များကို ထိုအချိန်မှ စတင်လည်ပတ်တော့၏။

နှင်းမှုန်များ အကြား ခပ်ရွရွပြေးလာရင်း အိမ်ရောက် လုနီးခါမှ လူတစ်ယောက်နှင့် ပက်ပင်းတိုး၏။

"ဆရာ ပြန်လာပလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဟာ ...ဟေ့ ကိုတိုးကြီးမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဟိုတစ်လောကတောင် ဆရာကျွန်တော့် အိမ်လာ

မယ်ဆိုလို့ စောင့်နေသေးတယ်"

"ဟုတ်တယ် ကိုတိုး၊ အဲဒီရက်က ဟောပြောပွဲရက်တွေနဲ့ တိုက်နေလို့ မလာဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ခုတော့အားနေတယ်"

"အဲဒါဆို ဒီနေ့ လာခဲ့လေဆရာ ကျွန်တော်ကားနဲ့ လာခေါ်မယ်။ ဒီမှ အလှူအတန်းလေးတစ်ခု လုပ်စရာရှိလို့ မနက်အစောကတည်းက ရောက်နေတာ။ ခဏနေပြန်မှာ ။ ဆရာ့ကို အပြန်ဝင်ခေါ်သွားမယ်"

"အေးဗျာ အဲဒါဆို ကျွန်တော် စောင့်နေလိုက်မယ်။ ဘယ်အချိန်လောက်လာမလဲ"

"၉ နာရီခွဲလောက်ဆရာ"

"အိုကေ ဒီနေ့အချိန်ရတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော် အိမ်ကပဲ စောင့်နေလိုက်မယ်"

ကိုတိုးက နှုတ်ဆက်စကားဆိုပြီး ပြန်သွား၏။ ဇနီးသည် ပြင်ပေးသော ပဲပေါင်းနှင့် ထမင်းပူပူကို အရသာခံ စားရင်း ကိုတိုးအကြောင်းကိုတွေးနေမိသည် ။

သူသည် အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းလောက်သည့် လူထူးလူဆန်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။

သူသည် အရက်သမား ဖြစ်၏။ သို့သော် သူသည် ပင်သီလသိက္ခာကြီးသူ ဖြစ်နေပြန်၏။

သူသည် စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ် နည်းသူ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူသည် ပင် တွေးခေါ်ပညာရှင် ဖြစ်၍ နေပြန်၏။

လောကမှာ အလွန်အောက်တန်းကျသော အလုပ်ကို လုပ်ရသူ ဖြစ်

၏။ သို့သော် အလွန် အထက်တန်း ကျသော အလုပ်ကိုလုပ်သူလည်း ဖြစ်နေပြန်၏။

သူ့ကြောင့် မိဘဆရာသမားတို့ အလွန်စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရ၏။ သို့သော် သူသည် ပင် မိဘဆရာသမား တို့ ကိုစိတ်ချမ်းသာစေသူ၊ ဝမ်းမြောက်စေသူ ဂုဏ်တက်စေသူလည်း ဖြစ်၍ နေပြန်၏။

သည် လိုဆန့်ကျင်ဘက်တရားတို့ ဖြင့် ပေါင်းစပ်ထားသော ကိုတိုးဆိုသည့် လူတစ်ယောက်၏ ဘဝသည် စိတ်ဝင်စားစရာ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ၊ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာစရာ၊ အတုယူလေးစားလောက်စရာ တို့ ဖြင့် ပြည့်နှက်နေတော့၏။

ထိုနေ့က သူ့အကြောင်း တွေးနေခိုက် ကိုတိုးရောက်လာသဖြင့် သူ့ကားနှင့် သူ့အိမ်သို့ လိုက်ပါခဲ့တော့၏။

"ဆရာ ကိုတင်ထွန်းကို ဝင်ခေါ်ဦးမလား"

"ခေါ်ချင်တယ်ဗျာ၊ သူပါလာတော့ ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းက ပိုပြီး စိုပြည်သွားတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ်ဆရာ။ ကိုတင်ထွန်းက ဆရာ့အကြောင်း မကြာခဏပြောပါတယ်"

"ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကိုတိုးကို အင်တာဗျူးချင်လို့ ကိုတင်ထွန်းကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်လိုက်တာပါ။ အကြောင်းအရာတော်တော်များ တော့ အကြမ်းဖျင်းသိထားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုတိုးကိုယ်တိုင် ပြောတာကို နားထောင်ချင်တာ"

"ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ပြောချင်နေတာဆရာ။ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေလူင

ယံတွေအတွက် အကျိုးရှိမယ်ထင်လို့ ပါ။ ကလေးတွေအတွက် အလင်း
ရောင်တစ်ခု ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်ဆရာ။

"တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ကျွန်တော့်မိသားစုတွေ ရှိနေသေး
တော့ နာမည်တွေဘာတွေတော့ ထည့်မရေးပါနဲ့ လွှဲရေးပေးပါဆရာ"

သည် လိုနှင့် ကိုတင်ထွန်းကို ဝင်ခေါ်ပြီး ကိုတိုးအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ
၏။ ကြီးမားထည်ဝါလှသော အိမ်ကြီး၏ လှပခေတ်မီသော ဧည့်ခန်းအ
တွင်းထိုင်လိုက်ကြ၏။ ခြံဝန်းကျယ် ကြီးအတွင်းမှာ ကုန်တင်ကားကြီး နှ
စ်စီးနှင့် ဇိမ်ခံကားများကိုလည်း တွေ့လိုက်ရ၏။ အတော်ချမ်းသာပုံရ၏။

"ဆရာ ဒါက ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးပါ။ စာရေးဆရာမ မြရည်နန္ဒာတဲ့
"

"ဆရာမက ဆရာအမျိုးသမီးလား။ ဆရာမစာအုပ်တွေ ဖတ်ဖူးတယ်
ဗျ။ ရေမုဆိုးအကြောင်း ရေးထားတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ အမျိုးသားစာ
ပေဆုတောင် ရသွားတယ်ထင်တယ်။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဆရာ
မ"

ချောမောလှပ၍ မိန်းမပီသသော စာရေးဆရာမ မြရည်နန္ဒာကို တွေ့
လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားမိ၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ဝမ်းသာပါတယ်ဆရာ။ အဲဒီစာအုပ်က အမျိုးသားစာပေဆု
ရပါတယ်။ ဆရာမစာအုပ်တွေ လည်း ဖတ်ရပါ တယ်။ အရမ်းကောင်းတ
ယ်ဆရာ"

"ဒါနဲ့ များ ကိုတိုးအကြောင်းကို ဆရာမ ရေးခိုင်း လိုက်ပြီးရော"

"သူက မရေးချင်ဘူးတဲ့ လေဆရာ"

သို့နှင့် စကားဝိုင်းကို စတင်လိုက်ကြ၏။

ကျယ်ဝန်းလှသော ပန်းခြံအတွင်းမှာ ကြီးမားသော ခရေပင်ကြီးသည် ရှိ၏။ ထိုခရေပင်အောက်တွင် ထန်းလက် ကုလားထိုင်လေးများ ငါးလုံးကို ဂဏယ်ပုံသဏ္ဌာန်စီရရှိချထား ၏။

နွေခေါင်ခေါင် အပူရှိန်ပြင်းသည့် အခါများမှာ ထိုခရေရိပ်မှာ ပင်အေးရာအေးကြောင်း ခိုကြရ၏။ ခရေပင်ကြီးကလည်း တောင်ပံဖြန့်၍ လာသမျှ လူတို့ ကို ကြက်မိသားစုအုပ်လို နေပြောက်မထိုးအောင် ကာပေးထား၏။ ခရေပင်အောက်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်နေရင်း မဝေက သူ့စကားကို ပြန်ကောက်၏။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ငါ့မှာ ကလေးဘဝကတည်းက တွယ်တာစရာဆိုလို့ မိဘတွေပြီးရင် နင်ပဲရှိတာ။ နင့်ကိုမပြောရင် ဘယ်သူသွားပြောရမှာလဲ။ ငါပြောနေတယ်ဆိုတာကလည်း နင့်အတွက်ပါ။ တို့ သူငယ်ချင်းတွေ အတူတူ တက္ကသိုလ်တက်ချင်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျန်မနေခဲ့စေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပြောတာပါဟာ"

"အေးပါ ငါလက်ခံပါတယ်။ ငါ့မှာ လည်း သံယောဇဉ်တွယ်စရာဆိုလို့ နင့်တစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ ဒါပေမဲ့အတန်းတိုင်းမှာ ငါ စာမေးပွဲကျခဲ့ဖူးလို့ လား။ ငါ ဝါသနာပါတာလေးကို လုပ်နေမိတာ အပြစ်လား"

"အပြစ်လို့ တော့ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ ကျောင်းစာကိုပဲ အဓိကထားစေချင်တာလေ။ ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ဆိုတာ အချိန်မရွေး

လုပ်လို့ ရတယ်။ ကျောင်းပညာဆိုတာက အသက်အရွယ်နဲ့ အချိန်အခါရှိ တုန်းလေး သင်ရတာ"

မောင်တိုးက ချောမောခန့်ညားသော ရုပ်ရည်နှင့် တစ်ဦးတည်းသော သား။ သူ့မိဘများက အသက်ကြီးမှ ဘုရားပေးသလို ရလာသော သားမို့ တုန်နေအောင်ချစ်ကြသည် ။

ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ ဖြစ်၍ မောင်တိုးက ငယ်စဉ်ကပင် ပါရမီရှင်တစ်ယောက်လို ဂီတာကို ကျွမ်းကျင်စွာ တီးတတ်၏။ အမြဲတစေ ဂီတာတစ်လက်နှင့် သာ အချိန်ကုန် နေတတ်သူ။

အတန်းငယ်စဉ်ကပင် မိဘများက အလိုလိုက်ခဲ့ထားခဲ့ကြသဖြင့် ကိုးတန်းရောက်လာသည့် တိုင် သူ့ပုံစံက ပြောင်းလဲ မလာခဲ့။

အချိန်ရှိသရွေ့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်နှင့် ဟေးလားဝါးလားဘဝမှာ ပျော်နေခဲ့သည် ။ ကျောင်းစာကိုလည်း စိတ်မဝင်စား။ ဝတ်ကျေတမ်း ကျေလောက်နှင့် သာ နေလာခဲ့သည် ။

ဗဟု တသုရရာရကြောင်းဖြစ်သည့် အပြင်စာများကိုတော့ ဘုန်းကြီးနှင့် ဘီးလို လှည့်၍ ပင်မကြည့်။

ဂီတာနှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ်များကိုတော့ မက်မက်စက်စက်ရှိ လှသည် ။ အသစ်ထွက်တိုင်း ဝယ်ယူစုဆောင်းထား၏။ လေ့ကျင့်၏။

ကိုးတန်းနှစ်မှာ တစ်ခုပြောင်းလဲလာသည် က တစ်ခါတစ်ရံ ဘီယာသောက်၏။ စီးကရက် လက်ကြားမှာ ညှပ်တတ်လာ၏။ မိဘများ ပြောဆိုဆုံးမ၍ လည်း အလေးမထားတော့။

သူ့ပုံစံကိုကြည့်၍ ဆရာ ဆရာမများ လည်း စိတ်ပျက် ပြီ။ မိဘဆွေမျိုးများကလည်း စိတ်ဆင်းရဲကြပြီ။ မောင်တိုးက တော့ဝါသနာ

တူသူငယ်ချင်းနှင့် ဟေးလားဝါးလားနေရရေးသာ အာရုံကျနေ၏။

မဝေကတော့ မောင်တိုးနှင့် ငါးတန်းနှစ်ကတည်းက တစ်တန်းတည်း အတူနေလာခဲ့သည့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်၏။ မဝေ၏ ဖခင်က ရုံးဝန်ထမ်း၊ မဝေတို့ ပြောင်းလာခါစကတည်းက မောင်တိုး၏ ဖခင်ဦးစောဒယ်နီတို့ က အစစအရာရာကူညီထားသဖြင့် မိသားစုချင်းက နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ဖြစ်ခဲ့ကြသည် ။ ထို့ကြောင့် ပင် မဝေက မောင်တိုးအပေါ် သံယောဇဉ်ပိုခဲ့ရ၏။ မောင်တိုးအပေါ် အားမလိုအားမရ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

"အမှန်အတိုင်းပြောရရင် နင်ပြောနေတာတွေ တစ်ခု မှ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး"

"နင်ပြောတဲ့ ဘဝအတွက် ရည်ရွယ်ချက်တွေ၊ ဆန္ဒတွေ၊ အဲဒါတွေ ငါမသိချင်ဘူး။ အခုအချိန်မှာ ငါစိတ်ဝင်စားတာ ဂီတာပဲ။ ဂီတာကလွဲလို့ ကျန်တာတွေ ငါ့ခေါင်းထဲ မှာ မရှိဘူး"

"BASS RYTHUM LEAD တွေနိုင်ငံတကာ မှာ တီးခတ်နေတဲ့ TUNE တွေ MUSIC တွေ၊ ဒါတွေ ငါစိတ်ဝင်စားတယ်။ အဲဒါ ငါစိတ်အဝင်စားဆုံးဘာသာရပ်ပဲ။ ငါ့ဘဝကို ဂီတာနဲ့ပဲ နေထိုင်သွားမယ်"

"အေး ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ အဓိကကတော့ ကျောင်းစာပဲ။ ကျောင်းစာကိုပဲ ဂရုစိုက်စေချင်တာ။ နင်ဆယ်တန်းကို အမှတ်ကောင်းကောင်း နဲ့ အောင်ဖို့ ပဲ။ ခုဟာက ကိုးတန်း။ အတန်းကြီး လာပြီ။ စာကြိုးစားတဲ့ လူတွေ စာတော်တဲ့ လူတွေတောင်မှ တချို့ စာမေးပွဲကျကုန်ကြတာ နင်လည်း တွေ့ဖူးနေသားပဲ။ နင်အခုလို ပေါ့ပေါ့တန်တန်နဲ့ များတော့ အောင်ဖို့ ဝေးသေး"

"နင်က ငါ့ကို အထင်သေးနေတာပေါ့ ဟုတ်လားမဝေ"

"နင့်ကို အထင်သေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ အထင်ကြီးချင်နေတာ။ နင့်ကို တကယ့်လူချွန် လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်နေတာ"

"နင်ပြောနေတဲ့ ပုံစံက ငါကပဲ တကယ့်လူဆိုးကြီးတစ် ယောက်လို ဖြစ်နေပြီ"

ကိုတိုးက အထွန့်တက်လိုက်၏။

"ခက်ပါလား ကိုတိုးရယ်။ နင်ဟာလေ သိပ်နားဝေးတာပဲ သိလား။ တော်ပြီဟာ မပြောတော့ဘူး"

မဝေက စိတ်ကောက်ခြေဆောင့်ပြီး ထွက်သွားတော့သည် ။ မောင်တိုး မတားလိုက်မိပါ။ အပြုံးနှင့် သာ ကြည့်နေ လိုက်မိသည် ။

မဝေ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးမှန်း မောင်တိုးသိပါ၏။ မဝေ၏ နှလုံးသား ခံစားမှုကိုလည်း မောင်တိုး နားလည်ပါ၏။ ငါးတန်းနှစ်မှ စ၍ အတူသွားအတူလာ မောင်နှမရင်းချာသဖွယ် နေလာခဲ့သောမဝေကို သူ ခင်တွယ်ပါသည် ။ ကိုးတန်းရောက်လာချိန်မှာ တော့ မဝေရောသူပါ စိတ်ကစားတဲ့ အရွယ်မို့ နှလုံးသားများမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ချင်ခြင်းတပ်လာခဲ့ပြီ။ သူတို့ ကိုယ်တိုင် နားမလည်သေးသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည့် အင်အဖူးလေးများ နှလုံးသားကိုယ်စီမှာ သန္ဓေတည်နေခဲ့ပြီ။

သူ မဝေကိုချစ်သည် ။ မဝေကလည်း သူ့ကို ပြန်ချစ်နေသည် ဟု စိတ်ထဲက အလိုလိုသိသည် ။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံးက သည် ကိစ္စကို မသိကျိုးကျွန်ပြုထား၏။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မတွေ့ရရင် နေလို့ မရအောင် သံယောဇဉ်ကြီးနေကြပါသော်လည်း အချစ်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားရည်မလည်ကြသေးသဖြင့် ဘာမှ မဖြစ်သလို ဟန်ဆောင် နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် တစ်ယောက်ခံစားမှုကို တစ်ယောက်က မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲ ကြည့်ရုံဖြင့်သိ၏။ ထို အကြည့်များ ဖြင့်သာ ချစ်စကားလိုလိုတွေ ဆိုခဲ့ကြ၏။

မဝေက တခြားကျောင်းသား တစ်ယောက်နှင့်
တွဲသွားတွဲလာလုပ်လျှင် မောင်တိုးက ဝမ်းနည်းသည့် မျက်ဝန်းများ ဖြင့် လှမ်းကြည့်တတ်၏။ ထိုမျက်ဝန်းများ ၏ သင်္ကေတကို မဝေဘာသာပြန်တတ်၏။ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို မဝေ နောကျေ အောင်သိသည် ။

မဝေကလည်း တခြားကျောင်းသူတစ်ယောက်နှင့် မောင်တိုးကို တွဲမြင်လိုက်လျှင် အူတိုသည့် အကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရုံနှင့် မဝေခံစားချက်ကို မောင်တိုးက အူမချေးခါး အကုန်သိ၏။

သည် လိုနှင့် ပင် သူတို့ နှစ်ဦး၏ ပန်းမမည်သေးသော ဖူးငုံစအချစ်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖွင့်မပြောရပါဘဲ ချစ်တင်းစကားမဆိုရပါဘဲ၊ နှလုံးသားများက အလိုလို နားလည်ခဲ့ကြ၏။ မျက်ဝန်းများမှ တစ်ဆင့် တိတ်ဆိတ်စွာ ချစ်စကားတွေ တီးတိုးဆိုခဲ့ကြသည် ။

ကိုတိုးသည် မဝေအတွက်တော့ စိတ်နှလုံးကို အေးမြလန်းဆန်းသွားစေသည့် လေပြည်လေညင်းပင်ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ထိုလေပြည်ထဲတွင် ဖုန်အနည်းငယ်တော့ ပါနေမှာ ပဲဖြစ်သည် ။ ခြောက်ပစ်ကင်းသဲလဲစင်မရနိုင်မှန်း မဝေသိနေခဲ့သည် ပဲ။

"ရေသောက်တာတောင်မှ အမှိုက်ကလေးပါလာရင် ဖယ်သောက်ရသေးတာပဲလေ"

သည် လိုနှလုံးသွင်းရင်း ကိုတိုး၏ အပြစ်အနာအဆာ လေးများကို ဖယ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေရသည် လေ။

မောင်တိုးငယ်စဉ်ကပင် ပါရမီရှင်တစ်ယောက်သဖွယ် ဂီတာကို ကောင်းစွာတီးတတ်၏။ ကျွမ်းကျင်စွာတီးခတ် နိုင်သဖြင့်ဂီတာတီးတတ် ချင်သော ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းများ ရော မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းများကပါ ခင်ကြခြင်း ဖြစ်သည် ။ ကျောင်းပိတ်ရက်များ တွင် သူငယ်ချင်းများကို ဂီတာ တီးသင်ပေးရသည် ။ ထို့ကြောင့် ပင် လူချစ်လူ ခင် ပေါခြင်းဖြစ် သည် ။

မဝေတို့ အဖွဲ့မှာ က ကိုမင်းမင်း၊ ကိုတိုး၊ အောင်အောင်၊ ယဉ်ယဉ်လှ၊ ခင်နှင်းတို့ အမြွှာညီအစ်မ နှင့် သောင်းထိုက်။ သည် ရှစ်ယောက်က တစ် ရပ်ကွက်တည်းသားတွေမို့ ငယ်စဉ်ကပင် လုံးလုံးထွေးထွေး ရှိခဲ့ကြသည် ။

ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေမို့ အပေါင်းသင်း သံယောဇဉ် ကြီးကြသလို သူတို့ အုပ်စုလေးက မိသားစုသဖွယ် ဖြစ်နေခဲ့ ကြသည် ။

တစ်ယောက်၏ အခက်အခဲသည် အားလုံး၏ အခက်အခဲ၊ တစ်ဦး၏ သောကသည် အားလုံး၏ သောက ဖြစ်၏။

ဤသို့ပင် မမြင်နိုင်သော သံယောဇဉ်ကြိုးများက သူတို့ အားလုံး၏ ရင်ထဲမှာ အလိုလို ခိုင်ခိုင်မာမာ ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ခဲ့ကြသည် ။

တစ်ယောက်ကို စရိုက်တစ်မျိုး၊ အကြိုက်တစ်မျိုးဖြင့် မတူကွဲပြားကြ သော်လည်း သံယောဇဉ်များကတော့ တစ်မိတည်းဖွားလို တစ်ညီတည်း ဖြစ်၏။

"မောင်တိုး၊ ထစမ်း"

အင်္ဂလိပ်စာဆရာ ဦးတင်ဦး၏ အသံက ဟိန်းထွက် လာသဖြင့် မောင်တိုးလန့်ဖျပ်သွား၏။ ခေါင်းငုံ့ပြီး ခိုးဖတ်နေသည့် စာအုပ်ကို ခုံအောက်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်၏။ သို့သော် ဆရာကမမြင်၏။

"မောင်တိုး အဲဒီစာအုပ်ယူပြီး ရှေ့ထွက်ခဲ့စမ်း"

မောင်တိုး ငြင်း၍ မရတော့။ စာအုပ်ယူပြီး ဆရာ့ကို ပေးလိုက်၏။ ဆရာက အသေအချာလှန်လှောကြည့်နေ၏။

"နိုင်ငံတကာ ဂီတာတီးနည်းစာအုပ်ပဲကွ"

"ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

ဆရာက စာအုပ်ကိုပြန်ပေးလိုက်ရင်း၊

"ဆရာက မင်းတို့ ကို တတ်စေချင်လို့ ၊ နောက်ပြီး အင်္ဂလိပ်စာကို စနစ်တကျတတ်စေချင်လို့ ရှေ့က ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ သင်ပေးနေတယ်။ ဒါကို မင်းက ဂရုတစိုက် နားမထောင်ဘဲ တခြားစာအုပ်တွေဖတ်နေတယ်။ ဆရာဘယ်လို ခံစားရမလဲ။ မောင်တိုး မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း"

မောင်တိုး သူ့အမှားကိုသိ၏။ ဆရာ့ကိုလည်း အားနာသွားမိ၏။

"မင်းသူငယ်ချင်းတွေကို ဂီတာတီးသင်ပေးနေတယ်ဆို ဟုတ်လား"

"ဟို၊ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ သင်ပေးတာပါဆရာ"

"ကောင်းပါတယ်၊ တို့ ကျောင်းတွေမှာ ကာယချိန် ဆိုတာရှိတယ်။ ပ

န်းချီတို့ လက်မှုပညာတို့ သင်ပေးနေတယ်။ အခု မင်းက အနုပညာတစ်ခုကို ခုလိုသင်ပေးနေတယ်ဆိုတာ တကယ်ကောင်းပါတယ်။

"မင်းက အခုလိုသင်ပေးနေတဲ့ အချိန်မှာ မင်းသူငယ်ချင်းတွေက မင်းသင်တာကိုဂရုမစိုက်ပဲ လုပ်ချင်တာလုပ်နေမယ်ဆိုရင် မင်းဘယ်လိုခံစားရမလဲ"

"ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်ဆရာ"

"အေး ကိုယ့်အမှားကို ဝန်ခံရဲတာဟာ ယောက်ျားကောင်းပဲကွ။ အဲဒီတော့ ဆရာမင်းကို အပြစ်ပေးရလိမ့်မယ်။ အခု ဒီနေ့သင်လိုက်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ (MEANING)တွေကို မနက်ဖန် အရကျက်လာရမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။ ကျွန်တော် မနက်ဖန် အလွတ်ပြန် ပါ့မယ်"

"အေး ကောင်းပြီ။ သွားထိုင်တော့"

ဆရာဦးတင်ဦးက တပည့်များကို ဘယ်သောအခါမှ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဒေါသဖြင့် ဆုံးမလေ့မရှိ။ အေးအေး ချိုချို နားဝင်အောင် ပြောဆိုဆုံးမလေ့ရှိသဖြင့် ကျောင်းသားအားလုံးက ချစ်ကြောက်ရိုသေကြ၏။

နောက်နေ့ မောင်တိုးက အင်္ဂလိပ်စာများကို အလွယ်တကူပင် အလွတ်ဆိုပြနိုင်သဖြင့် ဆရာကပင် တအံ့တဩ ချီးကျူးရ၏။

"မောင်တိုး မင်းဟာ တကယ့်လူတော်ပဲကွ။ ကြိုးစား အားထုတ်မှုကို ဝီရိယနည်းနည်းလေး ပိုစိုက်လိုက်မယ်ဆိုရင် တကယ့်ထူးချွန်တဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ ပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကြိုးစားပါ့မယ်ဆရာ"

"ကြိုးစားရုံနဲ့ လည်း မရဘူးကွ။ ကိုယ့်ရဲ့ အသိဉာဏ်ကို ထက်မြက် နေအောင် လေ့ကျင့်ပေးရတယ်။ စာတွေ ဘယ်လောက်အော်ကျက်ကျက် ဉာဏ်ကထက်မြက်နေမှ ကျက်တိုင်းရတာ။ ဉာဏ်ထက်မြက်ဖို့ အတွက်ကိုလည်း အမှတ်သညာကြီးရတယ်။

"အဲဒီအမှတ်သညာ မရှိရင် ဘယ်လောက်ကျက်ကျက် အလကားပဲ။ စာကျက်နေရင်းက မှတ်သားထားရတယ်။ ကျက်မှတ်တယ်ဆိုတာ အဲဒါကိုပြောတာ။ အဲဒီအမှတ်သညာကြီးမှ ဉာဏ်ကတဖြည်းဖြည်း ထက်လာတာ"

"ကဲ၊ ဒီနေ့တော့ သားတို့ သမီးတို့ ကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောပြမယ်။ နားထောင်မလား"

"နားထောင်မယ်ဆရာ"

ပုံပြင်ဟု ဆိုလျှင် ကျောင်းသားတိုင်း ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည် မို့ ဆရာက မကြာခဏ ပြောပြလေ့ရှိ၏။ ပြောတိုင်းလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည် မို့ ကျောင်းသားတိုင်း သဘော ကျကြသည် ။

"တစ်ခါတုန်းက တိုင်းပြည်တစ်ခုမှာ ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်နေ့တော့ သူတပည့်တွေကို ဓားတစ်ချောင်းစီပေးပြီး ထင်းခုတ်ခိုင်းလိုက်သတဲ့ ၊ သုံးရက်ထင်းခုတ်ရမယ်။ အများ ဆုံးခုတ်နိုင်တဲ့ တပည့်ကို ဆုတော် ငွေချီးမြှင့်မယ်ပေါ့ကွာ"

"အဲဒါနဲ့ ပထမနေ့မှာ သူတပည့်တွေလည်း ကြိုးစားပြီး ခုတ်လိုက်တာ တစ်ယောက်ကို ထင်းဆယ်စီးစီရသတဲ့ "

"နောက်နေ့ကျတော့ သူတပည့်တွေက ဒီထက်ပိုရအောင် ဆိုပြီး အရ

င်နေ့ကထက် စောအောင် အိပ်ရာကထပြီး သွား ခုတ်ကြပြန်ရော။ ဒုတိယနေ့မှာ တစ်ယောက်ကို ရှစ်စီးပဲ ရတော့တယ် "

"အဲဒါနဲ့ တတိယနေ့မှာ လည်း အစောဆုံး အိပ်ရာ က ထပြီး သွားခုတ်ကြပြန်ရော။ တတိယနေ့မှာ တော့ ခြောက် စီးစီပဲ ရတော့တယ် "

"အဲဒါနဲ့ တပည့်တွေက ဆရာကြီးကို မေးကြတာပေါ့။ ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့ ဝိရိယအားစိုက်ပြီးလုပ်ပါလျက်နဲ့ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် ထင်းတွေက ဘာလို့ နည်းနည်းသွား တာလဲဆရာကြီး" လို့ မေးကြတာပေါ့ "

"အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာကြီးက ထင်းတွေ နည်းသွားရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ပြောပြလိုက်တယ်။ ကဲ တပည့်တို့ ဒီသာ ပါမောက္ခဆရာကြီးပြောလိုက်တဲ့ အကြောင်းရင်းဟာ ဘာဖြစ် မယ်ထင်သလဲ။ စဉ်းစားပြီးဖြေကြည့်စမ်း"

တစ်တန်းလုံး တိတ်သွားပြီး စဉ်းစားခန်းဝင်နေကြ၏။ ခဏအကြာ အောင်အောင်က ထဖြေ၏။

"သူတို့ လက်ညောင်းသွားလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့ဆရာ"

"ဟား--ဟား--ဟား--ဟား"

"မဟုတ်သေးဘူး နောက်တစ်ယောက်ဖြေပါဦး"

အားလုံးငြိမ်သွားကြပြန်၏။ ဘာသံမှ ထွက်မလာ။တစ်ယောက်မှ မဖြေနိုင်ကြ။ ထိုစဉ် ကိုတိုးက ထဖြေလိုက်၏။

"ဒါဆို ဒါးတုံးသွားလို့ ဖြစ်မယ်ဆရာ"

"Yes သိပ်တော်တယ် မောင်တိုး"

ဆရာကလက်ခုပ်တီးလိုက်သဖြင့် အားလုံးက လက်ခုပ် တီးပြီး အားပေးလိုက်ကြ၏။

"အဲဒီလိုစဉ်းစားရတယ်ကွ။ ဓားနဲ့ လုပ်နေရတဲ့ အလုပ်ဆိုရင် အဓိကဓားကိုပဲ ဦးစားပေးစဉ်းစားရတယ်။ ဝီရိယအား ဘယ် လောက်စိုက်စိုက် ဓားတုံးနေမှ တော့ ထင်းဘယ်ရတော့မှာ လဲ။

"ဒါကြောင့် ဓားသွေးဖို့ လိုသလို စာဘယ်လောက်ကျက် ကျက် အမှတ်သညာ မရှိရင် အလကားပဲ။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်း အောင် ထက်မြက်လာအောင် ဦးနှောက်ကိုသွေးပေးရတယ်။ အမှတ်သညာကြီးလာအောင် လေ့ကျင့်ကြရမယ်။ နောက်တစ် ခုကတော့ ပုံပြင်ထဲမှာ မပါဘူး။"

"ဆရာကြီးက သူ့တပည့်တွေအရည်အချင်းကို သိချင် တာနဲ့ ဘာလို့ ထင်းခုတ်ခိုင်းရတာလဲ။ တခြားနည်းကို ဘာလို့ မသုံးတာလဲ။ တပည့်တို့ အားလုံး စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်း။"

အားလုံးကစဉ်းစားနေကြသဖြင့် ခဏမျှ ငြိမ်သွား၏။

"ကဲ မောင်တိုးကပဲ ဖြေစမ်းပါဦး။ ဘယ်လိုထင်လဲ"

"ကျွန်တော် ထင်တာကတော့ အဲဒီအချိန်တုန်းက ခုခေတ်လို လျှပ်စစ်မီးဖိုတွေ ဂက်စ်မီးဖိုတွေ မရှိသေးတော့ ထင်းနဲ့ ပဲ ချက်ပြုတ်ရပါလိမ့်မယ်။ ထင်းမရှိတော့လို့ ဆရာ ကြီးက ဥပါယ်တံမျှင်နဲ့ ထင်းခုတ်ခိုင်းတာ ထင်ပါတယ်ဆရာ။ ဒါဆိုရင် သူ့တပည့်တွေကို အရည်အချင်း စစ်ပြီး သားဖြစ်သွားမယ်။ လိုအပ်နေတဲ့ ထင်းတွေလည်း ရမယ်လေဆရာ။"

"အေးကွ၊ ဆရာလည်း အဲလိုပဲထင်တယ်။ ဆရာပြောချင်တာကတော့ ကိစ္စတစ်ခုကို ပြီးပြီးရော မထားလိုက်နဲ့ ကွ။ အဲဒီလို ထောင့်စုံကနေ အကုန်လိုက်စဉ်းစားပစ်။ တွေးပစ်။"

"ဥပမာကွာ သီပေါမင်းတရား ပါတော်မူတဲ့ အကြောင်းကို အလွတ်
မကျက်ဘဲ ဘာကြောင့် ပါတော်မူရတာလဲ။ စုဖုရားလတ်ကြောင့် လား၊
ကင်းဝန်မင်းကြီးဦးကောင်း ကြောင့် လား။ သီပေါမင်းကြီး ကြောင့် လား
။ အဲလိုတွေ့ရတယ်"

"ဒီသင်ခန်းစာ တစ်ခုလုံးကို စဉ်းစားပစ်လိုက် တွေးခေါ်ပစ်လိုက်"

"ဒီပြဿနာရဲ့ အဖြေမှန်ကို ရချင်မှ ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို စဉ်းစား
တွေးခေါ်လိုက်တဲ့ အတွက် အဲဒီသင်ခန်းစာကို ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့
ဘူး"

"ထင်းတွေများများ ရဖို့ ဓားသွေးဖို့ လိုသလို အမှတ် သညာကြီးဖို့ အ
တွက်ကိုလည်း စဉ်းစားတွေးခေါ်ပြီး ဦးနှောက် ကိုသွေးပေးရတယ်"

"အဲဒီလို စဉ်းစားတွေးခေါ်ပြီး ဘွဲ့ရလာတဲ့ ကျောင်း သားဟာ တက
ယ့်ပညာတတ် ဘွဲ့ရကျောင်းသားပဲ။ အလွတ်ကျက်ပြီး ဘွဲ့ရလာရင်တော့
ကျက်ထားတာတွေ မေ့သွားတာနဲ့ ဘွဲ့မရတဲ့ ကျောင်းသားနဲ့ အရည်အချ
င်းက အတူတူပဲ။

"ဒါကြောင့် သားတို့ သမီးတို့ က စဉ်းစားတွေးခေါ်ပြီး ဦးနှောက်ကို
သွေးပေးရမယ်"

ထိုနေ့က မောင်တိုးတစ်ယောက် ကျောင်းမှာ မျက်နှာပန်း
ပွင့်ခဲ့ပါ၏။

ကျောင်းပိတ်ရက်ညနေ အားနေသဖြင့် မောင်တိုးတို့ အိမ်ဘက် မဝေ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည် နှင့် မောင်တိုး၏ ဂီတာလက်သံကို အရင်ဆုံးကြားလိုက်ရ၏။

နိုင်ငံခြားတေးသွားတစ်ပုဒ်ကို အဆိုမပါဘဲ အတီးသက်သက်ဖြစ် သော်လည်း နားထောင်ကောင်းလှ၏။

ဒါ့ကြောင့် ပင် မောင်တိုးအနားမှာ ဂီတာဝါသနာအိုးများ ပိုင်းပိုင်းလည်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ မောင်တိုး ကလည်း ဆရာတစ်ဆူ လုပ်နေ၏။

အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်ရင်း သတင်းစာတစ်စောင်ကို ကောက်ဖတ်နေလိုက်သည်။ ။ ခဏအကြာ မောင်တိုး အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာ၏။

"ဟင်၊ မဝေ နင်ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ"

"အစောကပဲ နင့်လက်သံကောင်းလို့ နားထောင်နေ တာ။ ဒါနဲ့ ကိုတိုး၊ ငါ နင့်ကို မေးစရာရှိလို့ ဟ"

"အေး မေးလေ ဘာမေးမလို့ လဲ "

"မနေ့က နင်နဲ့ မင်းမင်းနဲ့ စကားများကြလို့ ဆို"

"မများ ပါဘူးဟာ သူငယ်ချင်းတွေ ဘာလို့ များ ရမှာ လဲ။ ဒီကောင်တွေ နောက်နေကြတာပါ"

"ဘာကို နောက်နေကြတာလဲ"

"ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ နင်နဲ့ ငါနဲ့ အမြဲတမ်း တွဲသွားတွဲလာလုပ်နေတာကို နောက်နေကြတာ"

"နင်ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ"

"ငါနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့ဟ"

မောင်တိုးက ပြီးစလွယ်ပြောလိုက်သော်လည်း မဝေ ရင်ထဲ နင့် ခနဲဖြစ်သွား၏။

"အေးလေ တို့ နှစ်ယောက်က ဘာမှ မှ မဆိုတာ။ ငါ့ကိုလည်း အတန်ထဲက ကောင်မတွေ စတယ်သိလား"

"ဟုတ်လား နင် ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ"

"ငါလည်း စိတ်တောင်မကူးဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကဲ ပြန်တော့မယ်ဟာ"

မောင်တိုး သူစကားမှားသွားမှန်း ခုမှ သိလိုက်၏။ မဝေလက်စားချေပုံကိုလည်း ရယ်ချင်ချင် ဖြစ်သွားမိ၏။

ထိုစဉ် မောင်တိုးထံမှ ဘီယာနံ့က ထွက်လာ၏။

"ဟင်၊ နင် အရက်တွေသောက်ထားတာလား၊ အနံ့ တွေကလည်း ချဉ်စုပ်နေတာပဲ"

"အရက်မဟုတ်ပါဘူးဟာ ဘီယာပါ"

"မူးတာချင်းကတော့ အတူတူပဲ။ အရက်ပါပဲဟာ"

ထိုစဉ် မောင်တိုး၏ ဖခင် ဦးဒယ်နီ ရောက်လာ၏။

"ဦး ဒီနေ့ ကိုတိုး ဘီယာတွေသောက်လာတယ်။ သမီး ပြောတာလဲမရဘူး"

"ဟုတ်လား သား"

"နေ့ခင်းက မင်းမင်းတို့ ဧည့်သည် တွေ လာတယ်အဖေ။ မင်းမင်းက ဆိုငါ့မယှာ ထမင်းလိုက်ကျွေးတာ။ အဲဒီဧည့်သည် တွေက အရက်သောက်ကြတာအဖေရ။ သားလည်း အရက်မသောက်ချင်တာနဲ့ ဘီယာတစ်ခွက်သောက်လိုက်တာ"

"ကဲ ထိုင်ပါဦး အဖေ ပြောစရာလေးတွေရှိတယ်။ သမီးရော ထိုင်ဦး"

မဝေနှင့် မောင်တိုး အတူထိုင်လိုက်ကြ၏။ ဦးဒင်နီလည်း မောင်တိုး အတွက် အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရ၏။

"သားက ကျောင်းသားတစ်ယောက်။ ကျောင်းသားနဲ့ အရက်ဘီယာ ဆိုတာ လုံးဝကို မအပ်စပ်ဘူးသား"

"တစ်ခါတလေ သောက်တာပါအဖေရာ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

သည် စကားက မောင်တိုးလက်သုံးစကား။

"မဟုတ်သေးဘူးသား။ ဘာမှ မဖြစ်တာတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ မဖြစ်သေးတာ။ ဒါဖြင့်ရင် သားကို အဖေမေးမယ်။ ဘီယာသောက်တယ်ဆိုတာ ကောင်းတဲ့ အလုပ်လား မကောင်းတဲ့ အလုပ်လား။ ဖြေစမ်းသား"

"မကောင်းတဲ့ အလုပ်ပါအဖေ"

"အေး မကောင်းတဲ့ အလုပ်ဆိုတာ တစ်ခါတလေပဲလုပ်လုပ် အမြဲတမ်းပဲလုပ်လုပ်၊ မကောင်းတာဟာ မကောင်းတာပဲ။ ကျောက်ခဲတွေလိုပေါ့ သားရယ်၊ သေးသေးလေးလည်း ရေမြုပ်တာပဲ။ ကြီးကြီးလည်း ရေမြုပ်တာပဲ။ တစ်ခါတလေ လုပ်ရုံနဲ့ ကောင်းတာဖြစ်မလာဘူး။ မကောင်းတာဟာ မကောင်းတာပဲ"

"သား မကောင်းတာတွေမလုပ်နဲ့ ကွ။ မကောင်းတာတွေလုပ်ရင် အခုချက်ချင်း မကောင်းတာတွေ ဖြစ်မလာသေးပေမယ့် ကောင်းတာတွေမ

လာတော့ဘူး"

သားက အခုဘီယာသောက်လို့ အခုချက်ချင်းတော့ အရက်သမားကြီးမဖြစ်သေးပါဘူး။ စီးပွားလည်း မပျက်သေးပါဘူး။ လူ ဆိုးလူမိုက်လည်း မဖြစ်သေးပါဘူး။ အေး ဒါပေမဲ့ ကောင်းတာတွေ မ လာတော့ဘူးသား။

"လောကကြီးက ပေးလာမယ့် ကံကောင်းခြင်း လက်ဆောင်တွေ သား မရနိုင်တော့ဘူး။ လာဘ်တိတ်သွားပြီ။ တစ်သက်လုံး သားဒီအတိုင်းနေသွားရင် တစ်သက်လုံး လာဘ်တိတ်သွားရော။ ကျောင်းမှာ လည်း လာဘ်တိတ်သွားတယ်။ ပညာရေးမှာ လည်း ကံမ ကောင်းတော့ဘူး။ ဘာလုပ်လုပ် သားကံမကောင်းတော့ဘူး။ မကောင်း တာတွေပဲ ရလာတော့မယ်။"

"သား ကောင်းတာတွေလုပ်ကွ။ ကောင်းတာတွေလုပ်ရင်လေ အခု ချက်ချင်း ကောင်းတာတွေ ဖြစ်မလာသေးပေမယ့် မကောင်းတာတွေ မလာတော့ဘူး"

"ကောင်းတာတွေလုပ်လို့ အခုချက်ချင်း ပါမောက္ခကြီး မဖြစ်သေးပါ ဘူး။ ပညာရှင်ကြီးလည်း မဖြစ်သေးပါဘူး။ ချမ်းသာတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးလည်း မဖြစ်သေးပါဘူး "

" ဒါပေမဲ့ မကောင်းတာတွေ မလာတော့ဘူးသား"

"အဲဒီလို ကောင်းတာလုပ်တဲ့ လူမျိုးဟာ တစ်သက်လုံး လာဘ်ပွင့်သွားတယ်။ ကျောင်းသားဆိုရင်လည်း ပညာရေးမှာ ကံ ကော င်းတယ်။ စီးပွားရေးသမားဆိုရင်လည်း စီးပွားရှာတဲ့ နေရာမှာ ကံကော င်းတယ်။ အရက်သောက်ပြီးစီးပွားရှာတဲ့ လူက တစ်ရာရရင် အရက်မ

သောက်ဘဲ စီးပွားရှာနေတဲ့ လူက တစ်ထောင်ရတယ်။ လာဘ်ရွှင်တယ်"

"အဖေပြောတာ သား နားလည်ရဲ့ လား"

"နားလည်ပါတယ်အဖေ"

"အေး အဲဒါဆိုရင် မကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေကို ဝေးဝေးက ရှောင်ပါ သားရယ်။ သားဘဝမှာ တစ်သက်လုံး လာဘ်တိတ်သွားမှာ စိုးလို့ အဖေပြောနေတာ။ ကဲ၊ ဝေဝေကို စက်ဘီးနဲ့ ပြန်ပို့လိုက်ဦး"

နှစ်ယောက်သား စက်ဘီးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည် ။ မဝေကတော့ ဦးဒယ်နီပြောသွားသော စကားများကို နှစ်သက်နေမိသည် ။

"ဦးလေးပြောတဲ့ စကားကို ငါ အရမ်းသဘောကျတာပဲ။ နင်ရော သဘောမကျဘူးလား"

"ကျပါတယ် အဖေက စာအရမ်းဖတ်တော့ စကားပြောရင်လည်း စိတ်ဝင်စားလာအောင် ပြောတတ်တယ်"

"စိတ်ဝင်စားရုံနဲ့ မရသေးဘူး။ လက်တွေ့လိုက်နာဖို့ ဦးလေးကဆုံးမနေတာ"

"အေးပါဟာ။ တော်ပါတော့ နင်ကလည်း ဆရာမ ကျနေတာပဲ။ နားငြီးတယ်"

"နားငြီးလည်း နားပိတ်ထား။ ငါကတော့ ပြောမှာ ဘဲ"

မဝေကိုလိုက်ပို့ပြီး စက်ဘီးကို မင်းမင်းတို့ အိမ်ဘက် ဦးတည်လိုက်၏။

ညနေဆို ဂုံးကျော်တံတားကြီးထိပ်မှာ ဂီတာ တီးရင်း သီချင်းဆိုရသည် က ဝတ္တရားတစ်ခုလိုဖြစ်နေ၏။ မင်းမင်းကို ဂီတာတီးသင်ပေးထား

သဖြင့် မင်းမင်းက ကိုတိုးကို ဆရာတစ်ယောက်ကို လေးစားသလို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို လည်း ချစ်ခင်၏။

အောင်အောင်ကတော့ ဂီတာကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင် စွာ တီးနိုင်နေပြီ ဖြစ်၏။

သူတို့ သုံးယောက်ဆုံမိလျှင် တီးဝိုင်း အသေးစားလေး တစ်ခုလို ထိုင်နားထောင်သူတွေနှင့် စည်နေတတ်သည် ။ မင်းမင်း ရော အောင်အောင်ပါ ညာသံ ကောင်း၏။

မောင်တိုးကတော့ ဘယ်သံရော ညာသံပါ သီဆိုနိုင် သဖြင့် ဆရာတစ်ဆူဖြစ်လို့ နေ၏။

မောင်တိုးက LEAD ဂီတာကို အကျွမ်းကျင်ဆုံးမို့ တီးဝိုင်းဆရာဖြစ်သည် ။ သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူငယ်မှန်သမျှ မောင်တိုးကို ဆရာကြီးတစ်ဆူလို လေးစားကြ၏။

သူတို့ အဖွဲ့ လူစုံသည် နှင့် ဂုံးတံတားကြီးထိပ်မှာ ခေတ်ပေါ်တေးသံများ ချို့လွင်စွာ ထွက်ပေါ်လာတော့သည် ။ လူငယ် အတော်များများကလည်း သီဆိုခွင့်ရကြသဖြင့် လူငယ်တိုင်း သဘောကျနှစ်သက်သည့် နေရာလေး ဖြစ်၏။

ညနေ (၆) နာရီထိုးမှ ပင် လူစုခွဲကြတော့သည် မှာ ထုံးစံ။
